

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 5. marec 2018, številka 3, letnik VII

»Imam srečo, da sem obkrožena z ljudmi, ki so radi v moji družbi«

»Pri projektu smo res uživale«

Mesto dveh celin

Doroteja Berložnik – dobitnica srebrnega priznanja na Cankarjevem tekmovanju

Branje za znanje & Branje = neskončno potovanje

Bibi in Gusti na obisku v vrtcu

Pomlad bo prišla, ko se bomo tako zaljubili, da se bo talil sneg

Nikogar ni bilo v šolo

Pustno rajanje

Kristina Lentrnik, 7.a

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 5. marec 2018, številka 3, letnik VII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Tjaša Gorišek, Lara Pavčnik, Maruša Maček, Nadja Janež, Sara Hrastnik, Doroteja Berložnik, Luka Leskovšek, Miha Jančič, Urška Gorišek, Anja Jager, Ajda Ilijevec Vodišek, Lea Verbovšek, Benjamin Lončar, Klara Gradič, Sara Salobbir, Lia Lazar – Krajnc, Sara Vrhovšek, Nace Pirnat, Anže Belej, Miha Leskošek, Nik Ulaga, Klara Golec, David Pinter, Aneja Tovornik, Matic Degen, Zala Kajtna Poženel, Tereza Podkoritnik, Domen Leskovar, Jakob Pentek, Luka Zalokar, Tinkara Webwr Zupanc, Tai Lapornik, Bine Zupanc, Matija Slapšak, Žiga Poljšak

Naslovnica: Kristina Centrih

Podlaga strani: Špela Videc

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU

»Imam srečo, da sem obkrožena z ljudmi, ki so radi v moji družbi«

Intervjuvale smo gospo Beato Brunšek, ki je v svoji mladosti živela na Poljskem. Zdelo se nam je zanimivo, da lahko tudi iz prve roke izvemo nekaj o življenju v omenjeni državi.

Slovenija ni vaša rodna domovina. Rodili ste se na Poljskem. Kakšni so vaši spomini na otroštvo? Kakšno je bilo?

Lepo, sproščeno, veliko smo hodili v naravo. Poljska je tudi ena tistih dežel, kjer je veliko jezer, rek ... V družinah je bilo več otrok, zato smo se na dvorišču družili, se igrali veliko več, kot se današnji otroci, bili smo pravi prijatelji.

Poljska in Slovenija imata dobro organiziran izobraževalni sistem. Iz prve roke poznate oba. Kateri se vam zdi boljši?

Slovenija je zelo majhna država, ampak v primerjavi s Poljsko si upam trditi, da je slednja na tem področju v zadnjih desetih letih precej napredovala in je glede tega pred Slovenijo.

Po poklicu ste vzgojiteljica, radi imate otroke. Kdaj ste začutili, da želite delati z njimi?

Kot majhna deklica. Kadar je kakšna soseda rodila in je prinesla dojenčka domov, sem bila prva, ki je vozila voziček od jutra do večera.

Se življenje na Poljskem precej razlikuje od življenja v Sloveniji?

V zadnjih časih čisto nič.

Ali v naši državi pogrešate kaj, kar obstaja na Poljskem?

Ne.

Kaj je pravzaprav vplivalo na to, da ste se odločili in se za stalno preselili v Laško oziroma v Slovenijo?

Ljubezen.

Zagotovo se radi vračate v rodno domovino. Imate kdaj domotožje?

Od začetka, ko še nisem znala govoriti slovensko, ko še nisem imela prijateljev in je bilo še vse novo, tuje, sem zelo pogrešala domači kraj. Zdaj ko sem pognala korenine v Sloveniji, se vedno manj oziram nazaj v preteklost. Kar dobro se počutim kot Slovenka.

Kakšni so vaši spomini na prve mesece po prihodu v Slovenijo? Vam je bilo težko?

Spomnim se tistega prvega dne, ko sem se pripeljala v Laško. Že takrat sem se zaljubila v to mesto. Zelo mi je bilo všeč.

Kako bi ljudem opisali svojo rodno domovino?

Raznolika, lepa, prijazna, prebivalci so željni novosti, je država, ki odpre vrata

vsakomur, ne glede na to kdo in od kod je.

Kako bi na drugi strani Poljakom predstavili svojo drugo domovino Slovenijo?

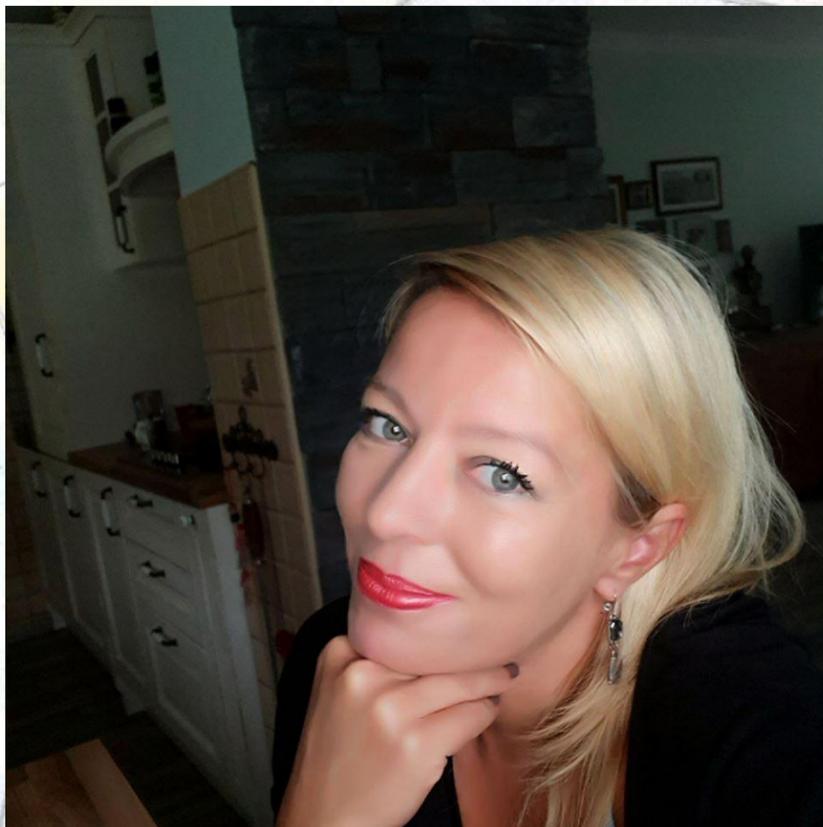
Država novosti, krasnih ljudi, čudovitega okolja, čista, lepa, enkratna.

Kaj povprečen Poljak rad počne v prostem času?

Lovi ribe. Glede na to, da je pri nas zelo veliko jezer, skoraj vsak tretji Poljak lovi ribe in ima doma po domače narejeno ribogojnico.

Kako preživljate prosti čas?

Veliko hodim v hribe, berem knjige, gledam televizijo.

Katera je poljska tradicionalna jed? Jo kdaj pripravite?

Poljska in slovenska kuhinja se ne razlikujeta veliko, zato že od začetka nisem imela posebnih težav s privajanjem na hrano. Edina razlika je pri pripravi solat. Poljaki ne poznajo bučnega olja in tudi jaz sem se morala navaditi nanj, zdaj obožujem solato z bučnim oljem, medtem ko Poljaki na zeleno solato polijejo smetano. In to tudi kdaj pripravim, čeprav je moj mož ne mara preveč.

Katera slovenska jed vam gre najbolj v slast, zakaj?

Jem vse, zelo rada jem in nimam najljubše jedi, obožujem jedi na žlico, makarone, testenine, čebulo, česen, peteršilj, feferone, vse, kar je pekoče.

Poljščina in slovenščina spadata med slovanske jezike. Je bilo učenje slovenščine težavno? Se vam zdi naš jezik zahteven?

Da. Največ težav mi je povzročal slovenski naglas. In če slovensko besedo narobe naglasiš, izpadeš hecno. Na začetku so se mi ljudje smejali in nisem vedela, zakaj.

Ne moremo mimo vprašanja, kako se počutite med Laščani. Se počutite prijetno? Kako bi opisali povprečnega prebivalca našega mesta?

To vprašanje sem malo pričakovala. Moje življenje v Laškem je povezano z ljudmi, ki jih

poznam skoraj 27 let. Imam srečo, da sem obkrožena z ljudmi, ki so radi v moji družbi. Ko je bilo težko, so me spodbujali. Če se nismo razumeli, smo se sporazumevali s telesom, z listki ... Laščani so zelo pozitivni ljudje, zato sem tudi ostala v tem mestu in tukaj se počutim zelo domače.

In kakšno se vam zdi Laško kot mesto? Kako ga vidite?

Ponosna sem na Laško, v njem se veliko dogaja – kulturni dogodki, Pivo in cvetje, prireditve ... Je čudovito mesto, Laščanom mora biti v ponos. Med vsakodnevnim sprehajanjem vidim, da se sprehaja veliko domačinov, turistov, pogovarjam se z njimi, imela sem priložnost spoznati Poljake med bivanjem v Thermani Laško.

Laško je majhno mesto. Je vaše rodno mesto precej drugačno?

Niti ne. Razlikuje se v geografskem pomenu, Poljska je na splošno država, ki nima veliko hribovja, pri nas na primer vidiš eno hišo, čeprav jih je sto v bližini, v Sloveniji pa pogledam skozi okno in vidim trideset hiš, ker so grajene na hribih. Na Poljskem vidiš cesto in hiše, daleč naokrog pa ni nobenega hriba, vse je ravno. Poljska je ena sama ravnina. Poleg Baltskega morja ima veliko gozdov in velika lepa mesta. Če boste imeli kdaj priložnost, si oglejte naša velika mesta, obljubim, ne bo vam žal.

*Tjaša Gorišek, Maruša Maček,
Lara Pavčnik, Nadja Janež
Foto: osebni arhiv Beate Brunšek*

»Spomnim se tistega prvega dne, ko sem se pripeljala v Laško. Že takrat sem se zaljubila v to mesto. Zelo mi je bilo všeč.«

»Ponosna sem na Laško, v njem se veliko dogaja – kulturni dogodki, Pivo in cvetje, prireditve ... Je čudovito mesto, Laščanom mora biti v ponos.«

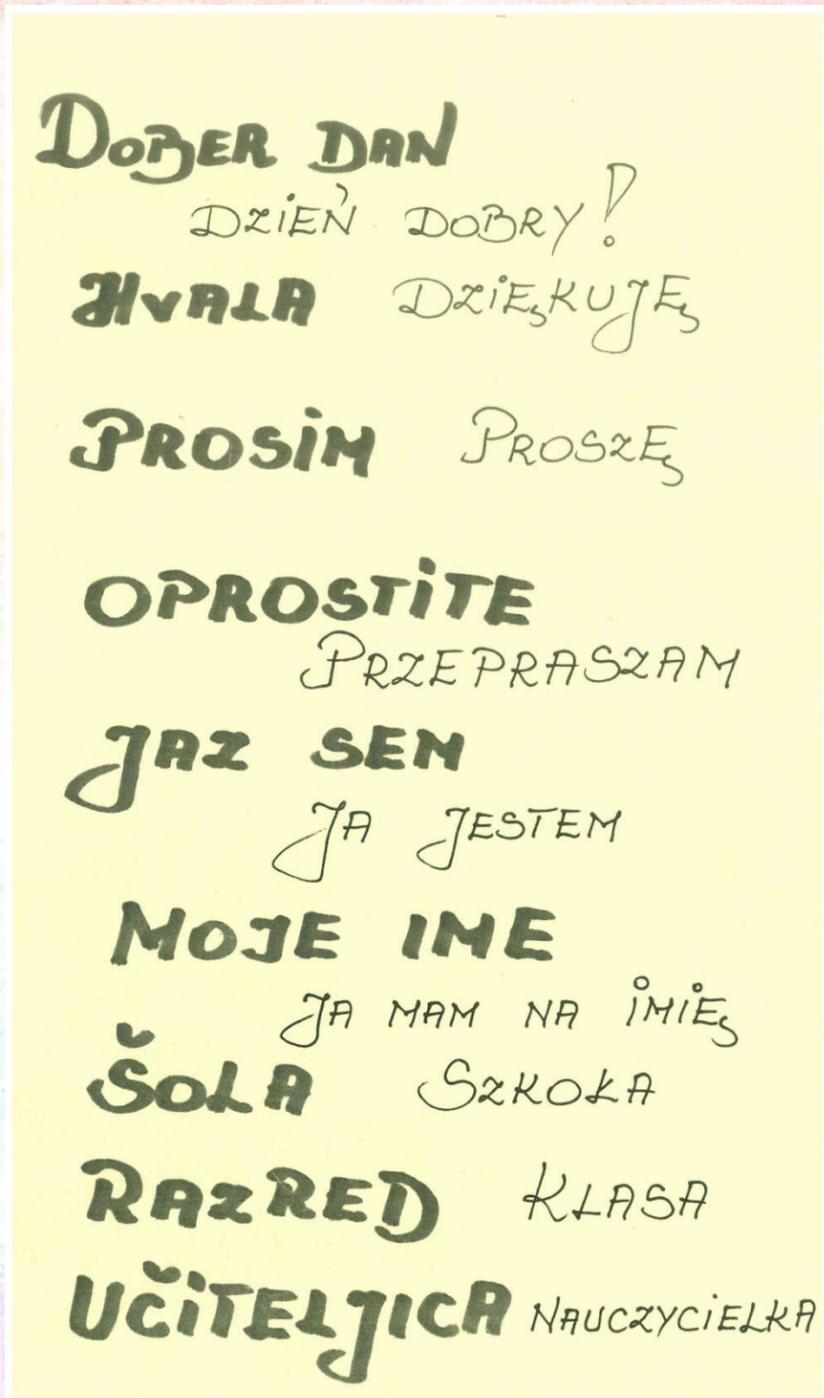
»Moje življenje v Laškem je povezano z ljudmi, ki jih poznam skoraj 27 let. Imam srečo, da sem obkrožena z ljudmi, ki so radi v moji družbi. Ko je bilo težko, so me spodbujali.«

EVROPSKA VAS

»Pri projektu smo res uživale«

Smo učenke 8.a-razreda in letos smo v okviru projekta Evropske vasi dobile nalogo, da predstavimo državo Poljsko nižjim razredom.

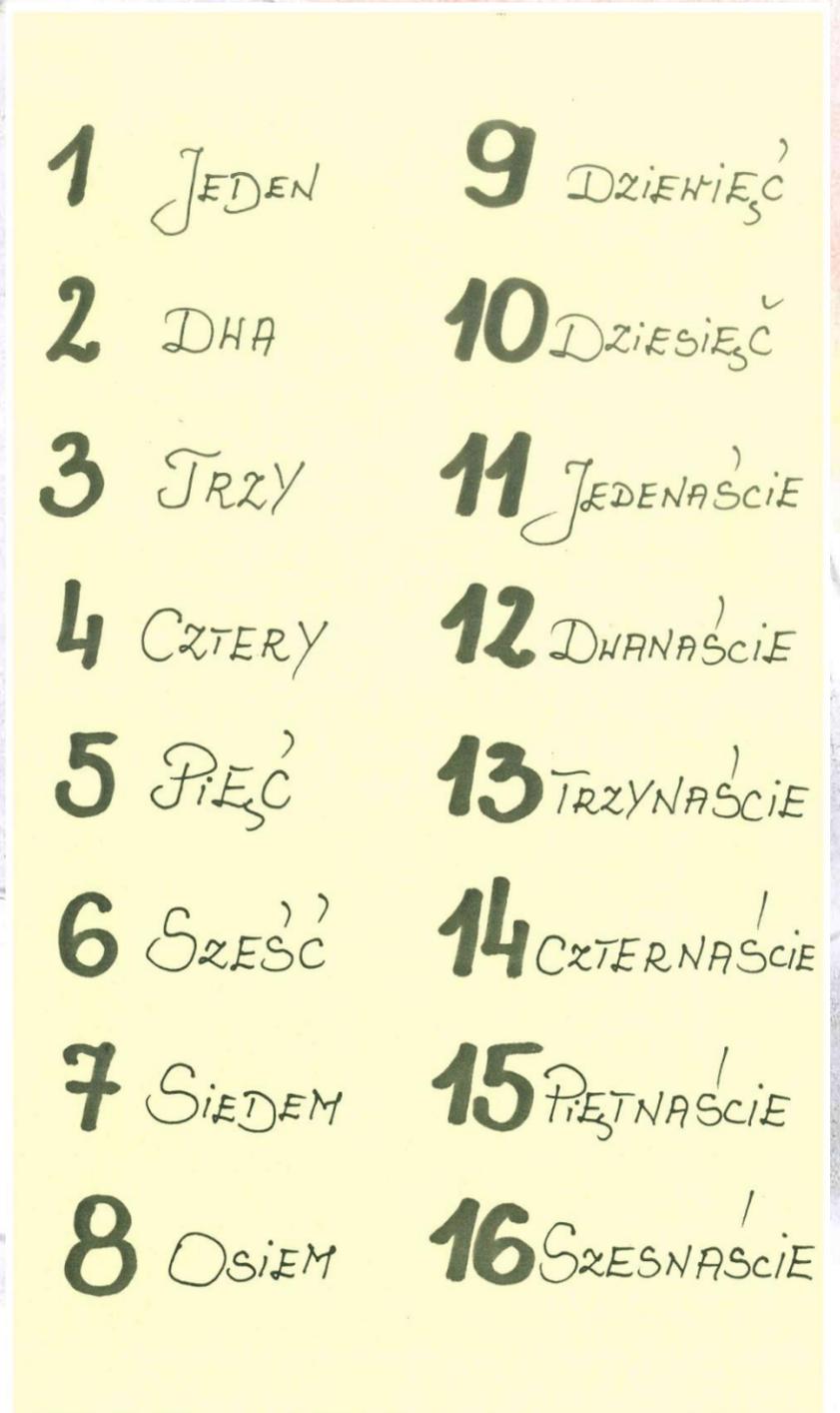

To nalogo smo z veseljem sprejele, saj rade spoznavamo nove države. To nam je predlagal učitelj za geografijo Andrej Gobec. Sprva nismo veliko vedele o Poljski, ampak smo jo med ustvarjanjem power pointa vedno bolj in bolj spoznavale, kar nam je bilo v veliko veselje. Najprej smo se dobile, da bi si razdelile delo, nato smo s pomočjo tehnologije ustvarile skupino, s pomočjo katere smo lahko delale skupaj.

Ko je bilo delo končano, smo projekt predstavile učitelju, ki nam je dal povratne informacije in nam svetoval, kako ga lahko izboljšamo. Sprva smo naredile zapleten projekt za mlajše otroke. Ponovno smo se morale dobiti in poenostaviti celoten projekt ter dodati več fotografij.

Projekt smo predstavljale razredni stopnji. Obiskale smo tudi učence v Debru. K nam so prišli tudi učenci z Vrha in iz oddelka z nižjim izobrazbenim standardom. Pred učenci smo sprva bile malo nervozne, a to je sčasoma izginilo.

Ni nam primanjkovalo dobre volje, poleg tega smo se zelo zabavale in se hkrati naučile veliko novih stvari. Nekaj ur smo izpustile tudi pri

pouku, kar nas seveda ni motilo. V pomoč nam je bila tudi učiteljica Lidija Jakopič, ki vodi projekt Evropska vas v naši šoli, seveda poleg svojega rednega dela v podaljšanem bivanju.

Kot ste že razbrali iz besedila, smo pri projektu res uživale, naučile pa smo se tudi dela z otroki.

Lara Pavčnik, Nadja Janež,
Tjaša Gorišek, Maruša Maček

EVROPSKA VAS

Poljska

Tokrat vam podrobneje predstavljamo Poljsko, letošnjo državo v okviru projekta Evropska vas.

Poljska je obmorska država v srednji Evropi. Meji na Češko, Slovaško, Nemčijo, Ukrajino, Belorusijo in Baltsko morje. Glavno in hkrati največje mesto je Varšava. Poljščina ima abecedo z 32 črkami. Poljska himna je Mazurka Dombrowskega.

Predsednik države je Andrzej Duda. Kot denarno enoto imajo Poljaki zlote. En zlot je vreden 0,24 evra. Na Poljskem živi 38 milijonov prebivalcev, kar je kar 19-krat več od Slovenije.

Poljska ima 23 narodnih parkov. Območje Poljske je večinoma v nemško-poljskem nižavju. Poljaki imajo tudi gorovje Tatre, iz katerega se vzpenja najvišji vrh Rysy s kar 2499 metri nadmorske višine. Imajo tudi veliko plovnih rek, dolgih kar štiri tisoč kilometrov. Večje reke so Visla, Odra, Varta, Bug ... Poljsko krasijo tudi mnoga jezera, teh je kar 9300. Ležijo predvsem na severu. Poljaki imajo tudi veliko lepih plaž, med njimi je tudi Ustka.

Poljska razpolaga tudi z velikimi količinami naravnih bogastev, predvsem ima veliko premoga. Državo prekriva tudi veliko gozdov. Na Poljskem je vlažen morski zrak, podnebje je zmerno toplo, zimske temperature se spustijo celo do -40 stopinj Celzija. Površina Poljske obsega 312.000 km², kar obsega kar 16 Slovenij. Zelo razvit je turizem, še posebej v gorah, na morju in v velikih mestih. Kar polovica površin je primernih za obdelovaje, na njih pa je veliko gozdov.

Poljaki so zelo veren narod, kar dokazuje Janez Pavel II., ki je bil prvi neitalijanski papež. Poljski

narod se lahko pohvali tudi s Kopernikom, ki je razvil teorijo heliocentričnega sistema. Pomemben je tudi skladatelj Chopin. Prva ženska Nobelova nagrajenka za fiziko je bila Poljakinja Marie Sklodowska Curie.

Navdušujejo pa tudi v mnogih športih, na primer v teku na smučeh, košarki, rokometu, hokeju, nogometu in smučarskih skokih – Kamil Stoch in Piotr Zyla.

Na Poljskem je znan Ukrivljeni gozd, drugače imenovan tudi Prekleti gozd. Tam je približno 400 dreves ukrivljenih proti severu. Poljska posebnost je vrsta živali, imenovana zober. To je ogromna

žival, podobna bizonu. Poljščina ima tudi posebno sklanjanje priimkov, pri katerih imajo deklice in dečki drugačno končnico.

Med druge znamenitosti spadajo še Cerkev miru, Narodni park Karkonosze, lesena hiša v Lipnici, puščava Bledov ... Poljsko prepoznamo tudi po rdeče-beli zastavi, Kraljevem gradu v Varšavi in po grbu, ki ga sestavlja bel orel z

zlato krono na rdeči podlagi.

Med večja mesta poleg Varšave spadata še Krakov in Lodž. Poljske narodne jedi so pesina juha, zelenjavni zavitki, pierogi ... Njihov tradicionalni zajtrk je sestavljen iz čaja, črnega kruha, klobas, umešanih jajc, skute, domače marmelade, masla ... Sladkajo pa se s posebnimi bonboni iz mlečne karamele z maslom, imenovanimi krowki. Večina Poljakov ima svoj avto, tam je bil izdelan tudi avto Fiat. Imajo tudi 122 letališč, med njimi je osem večjih.

**Maruša Maček, Lara Pavčnik,
Nadja Janež, Tjaša Gorišek**
Zemljevid: <http://potovanja.over.net>

POTOPIS

Mesto dveh celin

Konec januarja smo v okviru ABC-abonmajčka v Kulturnem centru Laško prisluhnili potopisnemu predavanju.

Tomaž Majcen je v eni uri predstavil svoje potovanje po Turčiji. Med njegovim pripovedovanjem smo spoznali Carigrad.

V mestu živi dvanajst milijonov prebivalcev. Nastalo je ob morskem zalivu, ki se imenuje Zlati rog. Gre za čudovito mesto za trgovanje. Zaliv se nadaljuje v reko. Čez ta zaliv so v preteklosti napeljali verigo, da ladje niso mogle pluti. Tako sovražniki niso mogli priti do pristanišča. Nekoč je grškim osvajalcem uspelo pretrgati to verigo, a to se je zgodilo samo enkrat. Dvakrat so ladje spravili na kopno in jih potem spravili v zaliv ter tako pluli naprej.

Ko pridete v Istanbul, morate najprej najti prenočišče. V mestu je cel kup hotelčkov, ki imajo restavracije na strehi. Od tam so čudoviti razgledi na Bosporsko ožino in na eno najbolj znamenitih stavb Hagio Sofijo. Na drugi strani je mogoče videti Modro mošejo.

Istanbul lahko odkrivamo po ozkih ulicah, kjer je njegov nastarejši del, potem nas pot pripelje čez Zlati rog. Načrte za most čez Zlati rog je narisal Leonardo da Vinci, vendar tega niso nikoli izpeljali. Tako je bil most zgrajen šele v 19. Stoletju. Na tem mostu je »črno« ribičev. Most je v dveh nadstropjih in z zgornjega lovijo ribe, v spodnjem so restavracije. Imajo tudi ribjo tržnico, ki je fantastična – na voljo je ogromna ponudba rib. Na drugi strani Istanbula je ribiško območje in tam je polno ribjih restavracij. Ta četrt je najboljša izbira, če je človek lačen. Če se peljete še naprej, pridete do Yedikule, ki je veljala za trdnjavo, ki se je ni dalo osvojiti. Bila je v obliki zvezde, obstreljevali so jo z vseh strani, a oblika ji je omogočala izreden obrambni sistem. Danes je v njej muzej.

Zgodba, ki jo je povedal naš potopisec, je povezana s preprogami. Anatolija je znana po tem, da tam živijo ljudje, ki izdelujejo čudovite preproge. Ko se je sprehajal po ulici, ga je ustavil nek fant in ga povabil v trgovino. Fant mu je najprej ponudil pijačo in ob čaju mu je povedal nekaj o sebi: da je iz Anatolije, da ima štiri sestre

in da je odšel v Istanbul študirat. Povedal mu je, kako počasen internet imajo in še marsikaj. Po polurnem pogovoru mu je povedal za preproge. Razložil mu je vse o tem, kako jih tkejo, kakšne materiale potrebujejo in kakšni vzorci nastajajo. Tako je minilo še dvajset minut in potem ga je končno vprašal, če bi kupil eno preprogo. Tomaž Majcen je seveda ni želel kupiti. Fant ga je na vsak način želel prepričati, naj kupi vsaj preobleko za blazino ali torbo. Pač karkoli, lahko tudi za mambo ali hčeri. Prodajal mu je torbo za dva evra. Ko je malo bolj odločno rekel ne, ga je fant zelo grdo pogledal. Gospod Majcen ga je spomnil na besede, ki sta jih izrekla na začetku – da če bosta skupaj spila čaj, bosta prijatelja naslednjih štirideset let. In fant se je moral strinjati. Podala sta si roke in se poslovila.

V nadaljevanju nam je Tomaž Majcen opisal svojo pot na vrh akvadukta. Na poti je srečal ljudi, ki jih je povprašal, kako so prišli na vrh. Povedali so mu za fanta, ki jih je spravil na vrh. Tudi on ga je nagovoril, da mu je prinesel lestev in Tomaž Majcen je priplezal na vrh. Videl je, kar je želel. Sprehodil se je do južnega dela akvadukta. Najbolj ga je skrbelo, da ob vrnitvi fanta z lestvijo ne bo več. 26 metrov višine namreč ni kar tako. Ko se je torej približeval cilju, je opazil, da ga fant še čaka. Malo sta se pogovarjala, a se nista razumela, a kljub temu se je varno vrnil na tla. Razšla sta se kot prijatelja.

Hagia Sofija je muzej. Zgrajen je bil kot cerkev v 6. stoletju. Cerkev je v tistem času veljala za največjo na svetu, zgrajena je bila v petih letih. Imela je velikansko kupolo in je do takrat, ko je bila v 16. stoletju zgrajena katedrala v Sevilji, največja cerkev na svetu. V začetku 20. stoletja je Hagia Sofija postala muzej. Danes je res čudovit muzej arhitekture.

Tomaž Majcen nam je pokazal tudi knjigarno v ulici, kjer je mogoče kupiti najrazličnejše izvode Korana. Na ulici je mogoče kupiti tudi hrano. Pokazal nam je eno od tržnic, kjer je mogoče kupiti hrano. Največja »trgovina« v Istanbulu je

seveda veliki bazar, kjer je več kot tri tisoč trgovinic, restavracij ... Vsak dan pride tja približno 250 tisoč do štiristo tisoč ljudi. Tam je mogoče kupiti vse –turško zlato, ki ga prodajajo na metre, različne svetilke, copatke ... Vsepovsod je vse okrašeno s turškimi zastavami.

Turčija je znana tudi po začimbah, slaščicah, posušenem sadju ... Na cvetličnem delu bazarja Turki kupujejo rožice. Skratka – na tem bazarju je mogoče kupiti vse in ga je v enem dnevu nemogoče obhoditi. Turki vabijo v trgovine in se zelo radi pogovarjajo. In ko so Tomaža Majcna prodajalci vabili v trgovine, jim je povedal, da je Istanbul najlepše mesto na svetu, s čimer se mu je »uspelo izmazati« iz trgovinic.

Po potepanju po bazarju je postal tudi lačen. V Turčiji imajo krasne restavracije, hrano pa lahko ljudje kupijo kar na ulici. Na ulicah so tudi potujoči trgovci, ki prodajajo nekaj podobnega prestam. Vsa hrana je zelo poceni. Kupiti je mogoče tudi čaj, in sicer za nekaj centov. So pa ti prodajalci čaja že zelo turistično usmerjeni. Ponudijo tudi fotografiranje, fotografijo pa seveda hočejo prodati. In ta cena ni več nizka. Če se človek noče fotografirati, so užaljeni.

Tomaž Majcen nam je pokazal fotografijo 14-letnega fanta, ki je sedel pred mošejo in se na glas učil Koran. Za njim so bile učilnice, v katerih se mladi Turki učijo Koran. Ko je usedel zraven fanta, mu je povedal, da se uči Koran in da je na učenje povsem osredotočen. Povedal mu je, da se uči Koran, čeprav ga ne razume – učil se je na pamet. Torej ni vedel, o čem Koran sploh govori. Fant mu je povedal, da se bo v prihodnjem letu naučil arabščino in čez dve leti mu bodo priznali, da zna Koran. Fant ga je vprašal, od kod je in ali je kristjan. Ko je Tomaž Majcen to zanikal, ga je vprašal, če je ateist. Začel mu je razlagati, da je

njegov življenjski nazor takšen, da ni pomembno, katere vere si, da je pomembno le, da si dober človek. In potem sta se pogovarjala naprej o posmrtnem življenju, prišla pa sta do zaključka, da je pomembno, kaj v življenju narediš, saj s svojimi deli lahko živiš tudi po svoji smrti. Fant ga je pogledal in mu rekel, da ravno o tem govori Koran.

Tomaž Majcen je pokazal fotografijo 11-letne deklice iz velike družine – ima šest sester in dva brata. Povedala mu je, da vsi skupaj živijo v dveh sobah, od katerih je ena kuhinja. Mama je doma, oče občasno pomaga v pekarni. Bratje ne najdejo dela. Povedala mu je, da sestre hodijo po mestu in prodajajo papirnate robčke.

Prevladujoča vera v Turčiji je islam, ki se je razvil iz krščanstva. Mošeja v Meki je najbolj svet kraj, drugi najbolj svet kraj je Modra mošeja. Ime modra je dobila, ker ima modro kupolo in ker je bila nekoč v notranjosti te barve. Mošeja je zanimiva zaradi stolpov. Pri njeni gradnji je prišlo do zapleta – ko je sultan Ahmed I. zapovedal, naj zgradijo mošejo z zlatim stolpom, je nastala zmešnjava. Arhitekt je namesto besedne zveze zlat minaret razumel šest minaretov, saj sta v njihovem jeziku izraza za zlat in šest zelo podobna. Takrat najpomembnejša mošeja v Meki je imela šest minaretov, kar je predstavljalo težavo. Rešili so jo tako, da so v 16. stoletju v Meki pozidali še en minaret.

V cerkvi ni nobenih oltarjev in okrasitev, so pa preproge, na katerih molijo verniki. Okoli Modre mošeje je umivalnica, kjer se umiješ, preden greš molit. Ta mošeja je ogromna in tako ljudje sedijo kar zunaj in čakajo, da se molitev začne. Pred mošejo razgrnejo preprogo, nato še časopis in ljudje posedejo.

Tomaž majcen je opisal tudi situacijo pred neko restavracijo: govoril je o ljudeh, ki se več kot stoočtsto predajajo veri — o derviših. Vrtijo se in vrtijo, po petnajstih minutah pa se ustavijo in odkorakajo dalje. Popolnoma so predani temu, kar delajo, in so krasna turistična atrakcija.

Tomaž Majcen je povedal, da je bil Istanbul čudovita dogodivščina.

Sara Hrastnik, foto: Biljana Jošovec

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Letošnje tekmovanje iz materinščine je ponudilo dve pripovedni deli – Alico v čudežni deželi in Alico v nori deželi. Prvo so učenci prebrali za šolsko tekmovanje in drugo za področno. Slednjega se je udeležila devetošolka Doroteja Berložnik in na njem osvojila srebrno priznanje. Delček njenega znanja in spodobnosti vam ponujamo v branje v naslednjih vrsticah.

Kam pa tokrat, Alica?

Aličina velika pustolovščina se tokrat dogaja v Poteruniji oziroma Nori deželi. Alica resda obožuje potovanja, ampak tokrat se v Poterunijo poda povsem nenačrtovano. Vse skupaj se začne v okolici Triglavskih jezer, kjer Alica sreča svojega strica, profesorja Skočirja, ki se odpravlja na Karibe v državico, imenovano Trinidad in Tobago, kamor so ga poklicali, da bi rešil gospodarstvo. Profesor Skočir je modra oseba, a vendar večkrat naredi kakšno neumnost. Ima veliko znanja in je zelo razgledan, a včasih se pokaže tudi njegova nora stran. Ko je Skočir povedal Alici kam se odpravlja, je avtor pokazal, da je mojster ironije. Alica je namreč stricu odgovorila: »Bravo, stric! Nisem vedela, da te svet še vedno ima za resnega strokovnjaka.« V knjigi je še več podobnih humornih opazk. Z njimi avtor karikira resen problem in s tem še bolj pritegne bralce. Karikiranje se kaže tudi v usodi Poterunije, ko se potopi. Ampak lepo počasi.

Alica pride v Poterunijo skozi jezero, ko poskuša pomagati Skočirju, ki malo pred tem skoči vanj. Alica je mlada in prebrisana deklica, a je za svoja leta zelo modra. Nenazadnje ima že kar tri diplome in to za dvanajstletno deklico ni mačji kašelj. Seveda je tu in tam malo nora, ampak brez norosti bi bilo življenje zelo dolgočasno. Alica in Skočir se torej prebudita popolnoma premočena na obali Poterunije, čeprav se tega takrat ne zavedata. Na njuno veliko presenečenje kmalu pristopi suhljat možic, imenovan Poter Pots. Tu počasi spoznavamo resničen pomen naslova knjige, torej Alica v Nori deželi. Gospod Pots namreč Alici in profesorju nameni veliko injekcijo, a kot da to še ni dovolj, Pots profesorja tudi oklofuta. Brez pojasnil kmalu zatem izgine, a kmalu se prikaže še en ravno tako zmešan človek ter protagonistoma pobere ves nakit in celo čevlje. Ko tako imenovan Potsy-Wotsy izgine,

nismo ravno presenečeni. Ampak tudi tokrat Alica in Skočir nimata veliko časa, da bi razmišljala o tem, kje sta ali kaj naj naredita ali se celo smilila sama sebi. Vrneta se namreč tako Pots kot tudi Potsy-Wotsy oziroma se bolje rečeno pripeljeta. Vozita se s čudno rečjo, mešanico med avtomobilom in čolnom. Ker sta Alica in profesor popolnoma izgubljeni, jima ne preostane drugega, kot da se vkrcata v čudno vozilo in se prepustita toku dogodkov.

V knjigi Flisar Alici in njenemu stricu na pot postavi celo vrsto ovir in težav, ki jih morata premagati. Tukaj za razliko od Carrollove Alice glavna junakinja vsaj ni sama, saj ima svojega strica. A vendar ji je težje, saj tokrat ni zaspala in vse skupaj niso le sanje. Carroll je bil do Alice bolj milosten, saj ji je naklonil sanje, v katerih se je podala na raziskovanje Čudežne dežele. Alica v nori deželi je pustolovsko, raziskovalno, potopisno in predvsem zabavno besedilo. Alica se namreč poda na raziskovalno pustolovščino v noro Poterunijo, tam pa jo čaka cela vrsta zabavnih ovir, ki jih mora premagati. Na trenutke je besedilo tudi poezija, saj Alica nekajkrat tudi zapoje.

Flisar v knjigi Alico pošlje na dolgo potovanje. Morda je eden od vzrokov za to ravno ta, da je tudi sam že videl veliko sveta. Obiskal je več kot devetdeset držav. Sodobni književnik, rojen 13. februarja 1945, je napisal kar štirinajst romanov, od katerih jih je bilo deset nominiranih za nagrado kresnik. Njegove knjige so prevedene v kar štirideset jezikov. Vendar ima avtor v mojih očeh eno napako. Zdi se mi, da preveč karikira določene resne probleme. Knjiga Alica v nori deželi je sicer zabavna, a nanjo lahko gledamo tudi z resnejše strani. Nenazadnje govori o propadu države in gospodarski krizi, ki je v današnjem svetu resen problem. Je pa

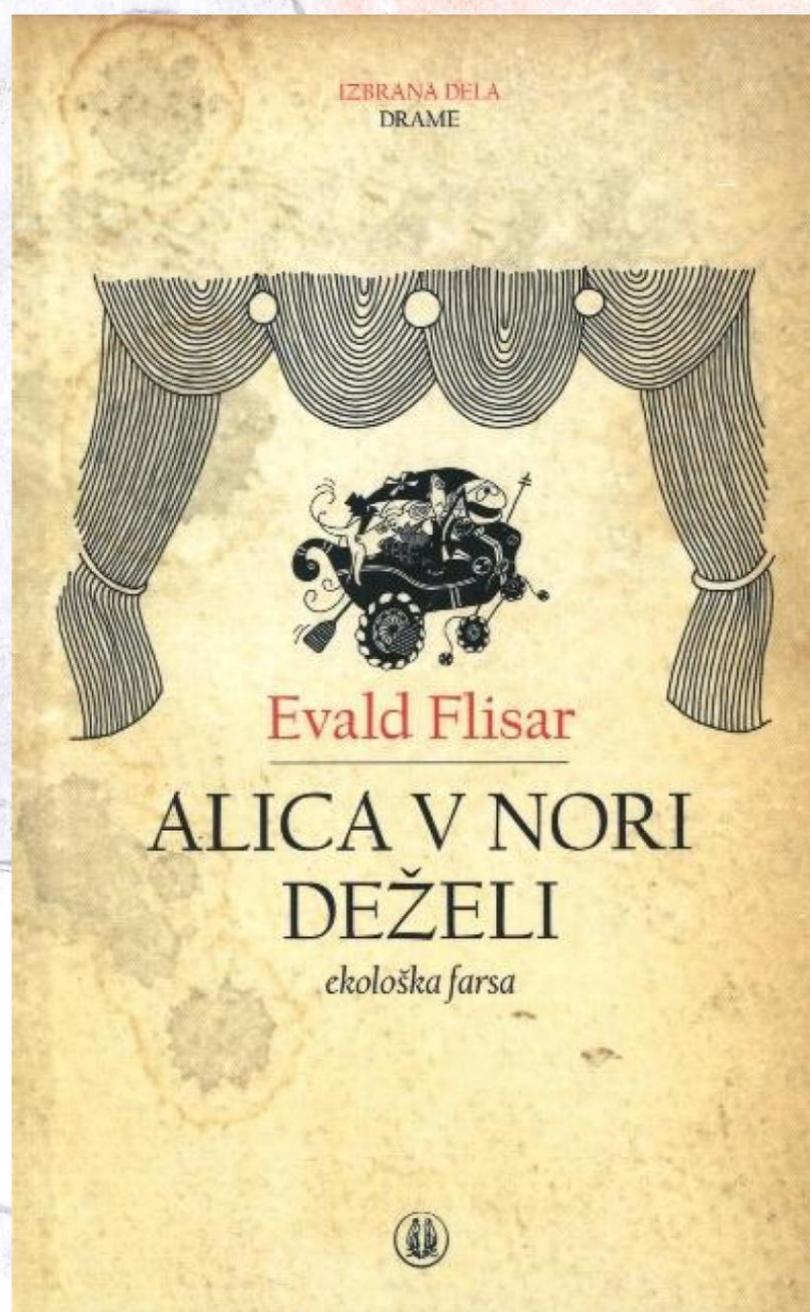
gospodarska kriza tudi dobra podlaga za najrazličnejša besedila ali celo knjige.

Vrnimo se k zgodbi. Alica, Skočir, Pots in zmešani Potsy-Wotsy se na poti v mesto, kamor se peljejo s ponesrečeno kombinacijo avtomobila in čolna, kar nekajkrat zaletijo. V tej knjigi so nesreče zelo pogoste, saj ljudje nalašč razbijajo svoja prevozna sredstva. Čudno, kajne? Pa saj smo v Nori deželi in verjemite, da takšne namerne nesreče niso glavni problem Poterunije. Ne, glavni problem je, da pod mestom kopljejo tako imenovane poti. Zaradi velike količine rudniških rovov se je mesto začelo pogrezati. Edini način za izboljšanje te situacije, tako vsaj mislijo Poterunci, je grajenje podpornih stebrov. Osebnost se mi zdi to velika norost, ampak nihče nam ni obljubljal čudežne dežele, ampak noro. In to smo tudi dobili.

Ko se vsi štirje potniki popolnoma potolčeni končno prebijejo do mesta, se napotijo v Potsovo stanovanje. Tam jim Pots pove, da bo začel svojo predsedniško kampanjo, in tako rekoč prisili Alico ter profesorja Skočirja v sodelovanje. Profesorju med noge nastavijo bombo iz potija in ubogi revež nima druge možnosti, kot da se pridruži Potsovi kampanji kot izumitelj ter minister za gospodarstvo. Alica prav tako dobi pomembno vlogo. Zaigrati mora davno izgubljeno hčer gospoda Potsa, slednji pa je navdušen nad njenim petjem, čeprav nima posluha, in želi, da postane slavna pevka. Svoj čudovit talent, če njeno zavijanje sploh lahko imenujemo tako, pokaže pri Potsu doma in zaradi pesmice, ki jo sestavi, je Pots popolnoma navdušen. Tako si Alica na glavo nakoplje še javno nastopanje pred Poterunci, čeprav, bodimo iskreni, petje ni ravno njen najmočnejši adut.

V nadaljevanju Alica spozna gospo Poterulo in gospoda Poterunka ter Potpota. Vsi delajo za gospoda Potsa. Imena v knjigi so dokaj enolična, zato si je na trenutke težko zapomniti, kdo je kdo. Ko gospod Pots napove svojo kandidaturo, se na glavnem trgu zberejo Poterunci. Alica tam dobi svojo veliko priložnost, da zapoje svojo pesem, katere najboljši del so njene rime. Slednje so popolnoma vsakdanje, a tudi to je bolje od Aličinega petja. Pots Alico razglasi za svojo davno izgubljeno hčer in s tem pridobi naklonjenost volivcev. Tako premaga starega

predsednika Poterspota, čigar ime nas prav nič ne preseneti. Tudi Potsova zmaga ni ravno šokantna, saj je stari predsednik že zelo pozabljen. Volitve torej Potsa pripeljejo do tako zelenega položaja, s sabo pa, kot je obljubil, na visok položaj pripelje tudi profesorja Skočirja oziroma ministra za gospodarstvo. To bi skoraj lahko imenovali nepotizem, saj je Skočir do položaja prišel na podlagi »sorodstvenih« poznanstev. To imenovanje je skoraj ironično. Beseda nepotizem namreč vsebuje besedo poti, ki je v knjigi praktično edini gradbeni material. Pots ob vsem navdušenju, ker je postal predsednik, ne uvidi, da ga bo njegova preteklost preganjala. In ta preteklost ima ime – Potiela.

Potiela je nekdanja Potsova zaročenka, ki ji Pots obljubi dober položaj v državi, a ji ga seveda ne da. Zato ga Potiela sovraži in bi naredila vse, da bi ga ustavila na poti slave, uspeha in bogastva. Od slave pijan Pots ne opazi Potielinega vpliva na njegove najbližje sodelavce. Njegovo vladanje me spominja na Carrollovo Srčno kraljico, ki si je prav tako želela biti glavna, četudi je to pomenilo izdajanje nešteti ukazov za obglavljanje, ki jih tako ali tako ni nihče izvršil. Pots ima podobne težave. Tudi on kar naprej izdaja ukaze, a ga na

koncu nihče več ne posluša. Potiela uspe na svojo stran pridobiti celo profesorja Skočirja in kasneje še Potsyja-Wotsyja, ki pa je bolj klavrn zaveznik. Potsy-Wotsy je rahlo zmeden norček, ki nima slabih namenov. Zdi se mi, da bi se rad le dokazal in bil podoben drugim, čeprav mu to vedno najbolj ne uspe. Kljub njegovi norosti Potiela najde način, kako ga izkoristiti. Da mu nalogo, naj predsedniku skrivaj daje tabletko, ki povzročijo prezgodnjo senilnost. Izvemo tudi, da je takšne tabletko Potiela podtikala tudi bivšemu predsedniku Poterspotu.

Proti koncu knjige gospod Pots že rahlo senilen skliče sestanek, na katerem razpravljajo o vsem mogočem. Ko se sestanku pridruži še Skočir, se Pots, bolj sam s sabo, dogovori, da bodo razstrelili določene dele mesta. Zakaj, se morda sprašujete? No, nori Poterunci so prišli na idejo, da bo to dobro za državo, saj se bodo ljudje začeli zavedati, da je potop Poterunije resna nevarnost. Ko se gospod predsednik vpraša, kako naj razstrelijo določene predele mesta, mu Rdeči in Modri general predlagata mine, ki bi jih sprožili z detonatorjem z varne razdalje. Pots ju nato vpraša, ali obstaja vojaški čin, višji od generala. Rdeči in Modri general mu povesta, da je to poveljnik generalnega štaba. Pots, senilen in popolnoma nor, kot je, jima reče: »No, potem sta imenovana za poveljnika in generalni štab. Med sabo se zmenita, kateri bo kaj.« Flisar s tem rahlo dvigne vzdušje pred bližajočo se katastrofo in spet opazimo ironijo ter posmeh.

Dogodki se nato začnejo pospešeno približevati razpletu. Alica odide na obisk k stricu in kmalu se tam pojavi še cela vrsta ljudi. Pots in Potiela imata vsak svoj sprožilec in če obstaja sprožilec, mora nekje biti tudi razstrelivo. Pots in njegova

zmešana nekdanja zaročenka z velikim veseljem pritisneta vsak na svoj sprožilec. Pri vsej zmedi sploh ni časa, da bi razmišljali o vseh zarotah, ki so se spletle v knjigi. Profesor Skočir si hitro natakne rešilni pas, enega poda tudi Alici. Zaradi močnih eksplozij se Poterunija začne pogrezati v morje. Flisar Poterunijo praktično utopi, preživita le Alica in njen stric. No, če ne štejemo norega Potsyja-Wotsyja, ki si sam prebode rešilni pas in zaradi tega utone.

Mislím, da knjiga sporoča, da za pustolovščino nismo nikoli prestari. Vzemimo za primer Alico. Pri dvanajstih letih ima že tri diplome in veliko količino znanja. Resda ne teoretičnega, zato pa ima toliko več izkušenj s potovanj v daljne dežele. Ima tudi veliko domišljije in predvsem veliko srce. Takšni knjižni junaki, ki živijo v popolnoma drugačnem svetu in imajo drugačne skrbi kot mi v resničnem svetu, nas popeljejo v blagodejno stanje, ko ne mislimo na skrbi, temveč čutimo, dihamo in živimo z junaki, ki jih ustvarjajo avtorji po vsem svetu.

Knjiga sporoča, da moramo včasih prestopiti mejo med čudežnim in norim ter se prepustiti včasih norim, spet drugič čudežnim dogodkom v življenju. Ne smemo se bati pustolovščin, kot se jih ni bala Alica, Moramo se pogumno spopasti z vsem, kar nam naloži življenje. Pomembno je, da v srcu vedno ostanemo mladi in radostni, ne glede na to, da nam v življenju ni vedno lahko. Alica in Skočir se na koncu knjige pogovarjata o tem, kam ju bodo pripeljali morje in njegovi tokovi. Profesor nato pripomni, da bosta najbrž pristala na katerem drugem še bolj norem otoku. Alica mu vsa radostna odgovori: »Komaj čakam.« In temu lahko dodam samo še nekaj: »Tudi mi, Alica. Tudi mi.«

Doroteja Berložnik

KNJIŽEVNO POUSTVARJANJE

Nadaljevanje Kozlovske sodbe v Višnji Gori

Lukež Drnulja in kozel Lisec se odpravita v Ljubljano. Tam obogatita in pripeljeta nazaj v Višnjo Goro polno salam ter turistov. Takrat se Slamorezec preimenuje v Salamorezca. S prodajanjem salam dobi Salamorezec denar in si lahko kupi električno ograjo, da mu ne bi kakšen kozel pojedel zelja.

Berač Krivostegno začne coprati turistom in kmalu postane najmočnejši čarovnik ter ima takšno moč, da začne metati smreke. Ko se turisti naveličajo salam, začnejo v Višnji Gori izdelovati hrenovke. Hrenovke privabijo turiste. Ko pride zima, se Lukež Drnulja odloči, da bodo postali Komunalna služba Novo mesto. Od takrat so Komunalna služba Novo mesto in hkrati prodajajo hrenovke.

Luka Leskovšek

KNJIŽNICA LAŠKO

Branje za znanje & Branje = neskončno potovanje

Ker je branje eno najpomembnejših znanj v življenju vsakogar, smo se v sodelovanju z OŠ Primoža Trubarja Laško odločili, da k njemu spodbudimo učence, ki začenjajo utrjevati svojo pot samostojnega branja – učence 4., 5., in 6. Razredov. V prihodnje želimo k sodelovanju povabiti tudi OŠ Antona Aškercia Rimske Toplice in OŠ Marjana Nemca Radeče.

Na srečanju v naši knjižnici ob dnevu splošnih knjižnic so nam učenci med predlogi in idejami o tem, kakšno knjižnico si želijo, zaupali, da bi med drugim radi imeli tudi tekmovanje v branju. Naše bralno tekmovanje smo poimenovali Branje = neskončno potovanje. Z otroki smo se srečali v začetku februarja v knjižnici na bibliopedagoških urah, kjer smo jim predstavili branje kot vseživljenjsko veščino in ponudili izbor nekaterih knjig, ki jih še posebej priporočamo za branje (in so otrokom te starosti zanimive), ter jim pojasnili potek bralnega tekmovanja.

Na kratko: učenci posameznega razreda bodo tekmovali med sabo (na primer 4. razredi med sabo) – prebrali bodo enako dolg odlomek iz knjige, primerne njihovi starosti. Komisija bo ocenjevala tekoče branje, interpretacijo in razumevanje prebranega. Devet najboljših (po trije iz posamezne generacije učencev) se bo pomerilo v velikem finalu, ki bo 3. aprila v knjižnici. Trije zmagovalci bodo postali carji neskončnega branja (seveda bodo dobili tudi

nagrade), s čimer se bo lepo zaključilo praznovanje mednarodnega dne knjig za otroke.

Ker se zavedamo, da imajo kljub vsemu trudu nekateri učenci pri branju majhne ali nekoliko večje težave, nismo pozabili nanje. Na srečanju v knjižnici smo jim predstavili Branje za znanje – individualno pomoč za lažje branje. Knjižničarke bomo učencem pomagale pri branju, jim prisluhale in izbrale primerno gradivo njihovi bralni stopnji. Z vsakim učencem se bomo dogovorile za uro srečanja glede na njihove želje in urnik.

Učenci so na srečanjih v knjižnici dobili prijavnice in nagovor za starše. Prijave smo zbirali v Knjižnici Laško do 20. februarja 2018 (učenci so lahko prijavnice oddali tudi v šolski knjižnici).

Upamo in vas vabimo, da bi se na obeh dejavnostih srečevali v čim večjem številu.

Jerica Horjak

Ekspedicija v Ljubljano

Približeval se je počitniški čas – čas za našo ponovno ekspedicijo v Ljubljano. Z osnovnošolci smo se z avtobusom odpravili na potep v sredo, 28. februarja, ob 7. uri iz Knjižnice Laško (skupaj smo se odpravili do Avtobusne postaje Laško).

V Ljubljani smo si ogledali Muzej iluzij, ki so ga med počitnicami tokrat (izjemoma) odprli za našo skupino, zato je bila ura ogleda bolj zgodnja (ob 9. uri). Tam sta nas čakala zabava v sobah z različnimi iluzijami in odkrivanje realnosti v nemogočih situacijah. Po zabavnem ogledu

muzeja smo se odpravili do največje enote Mestne knjižnice Ljubljana, to je do Knjižnice Otona Župančiča. Ste vedeli, da lahko v tej knjižnici berete zgodbe na leteči žlici Kosovirjev in da ima otroški oddelek knjižnice nepozabno »kuliso« čudovitih akvarijev?

Jerica Horjak, Martina Ajdnik

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Bibi in Gusti na obisku v vrtcu

Peto srečanje šolske knjižničarke in otrok iz debrskega vrtca je bilo 7. februarja 2018 v avli vrtca. Načrtovali smo obisk otrok v šolski knjižnici, a smo se zaradi mojih obveznosti dogovorili za druženje v vrtcu.

Uvodne minute smo posvetili pogovoru o slovenskem kulturnem prazniku in Francetu Prešernu. Presenečena sem bila, koliko so otroci vedeli o našem največjem pesniku. Nadaljevali smo z uganko o prašiču. Ob fotografijah so otroci povedali, v čem se razlikujeta domači in divji prašič. Na vrsti je bila namreč pravljica o prašičkih Bibi in Gustiju pisateljice Ide Mlakar z naslovom Kako sta Bibi in Gusti porahljala prepir. Po branju pravljice sem otrokom kazala ilustracije v slikanici in jih spraševala o tem, kaj so poslušali. Z odgovarjanjem na moja vprašanja so pokazali, da so si veliko zapomnili. Pogovarjali smo se tudi o tem, kaj jih razjezi, s kom se

največkrat prepirajo in kako je pomembno, da znamo prepire tudi »porahljati«, kot sta to storila Bibi in Gusti. Še vedno velja slovenski rek, da lepa beseda lepo mesto najde, zato se bomo trudili biti prijazni in strpni drug do drugega. Za zaključek sem otrokom prebrala pesmico Srečka Kosovela Naš prašiček in razdelila delovne liste s pobarvanko Bibi in Gustija ter z ljudsko izštevanko: »Gujsa, gujsa, gujsa, dva debela pujsa, enga smo zaklali, enga pa prodali, enga pa še imamo, pa vam ga ne damo.«

Tako smo sklenili naše druženje in se že veselimo nove pravljice ter druženja v začetku marca v knjižnici PŠ Debro.

Lidija Toplišek

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Novosti v šolski knjižnici

Primož Suhodolčan: ŽIVALSKÉ NOVICE št. 2

V knjigi je sedem pravljic, ki pripovedujejo o različnih živalskih prigodah. O dogajanju poroča Primož Suhodolčan. Pravljičice imajo zelo zanimive naslove, na primer Lepo je biti papagaj, Gosenice čarajo, Čebela brez dela, Debeluhe naredimo suhe, Mobi zajec ... V njih nastopajo papagaj Pepi, Primož, opičjaka Joško in Boško, krava, ovca, racman ... Knjiga mi je bila zelo všeč. Priporočam jo mlajšim in tudi starejšim bralcem, saj jih bodo pravljice nasmejale.

Miha Jančič

Guy Bass: HRUSTKO HROPNIK – POŠASTEK

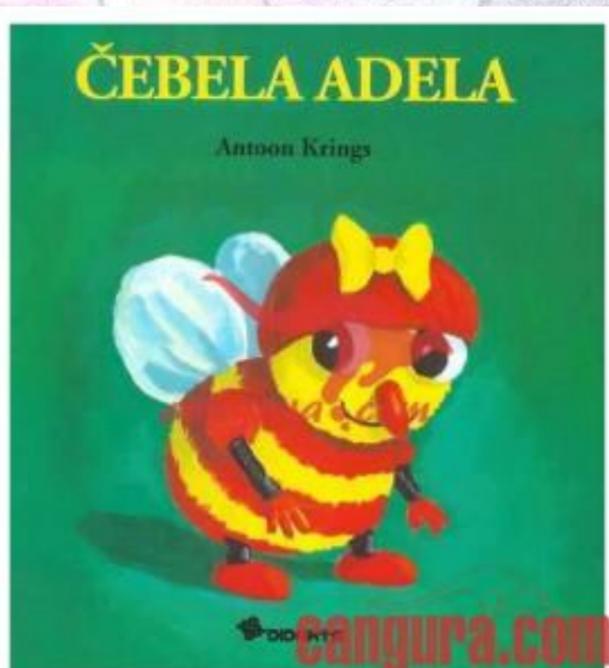
V knjigi nastopajo Hrustko Hropnik, Mogra Grozna, Grumbor Mrki, hrošč Marko, ovce, volkovi. Moja najljubša zgodba je peta po vrsti od desetih z naslovom Hrustkova ovca. Hrustko je moral zdrgniti ponev, oče pa mu je prinesel ovco, da bi jo prestrašil. Ovce so zelo neumne, zato se hitro prestrašijo. Hrustko je poskušal in poskušal, a mu ni uspelo. Razmišljal je tudi o tem, ali bo strašnejši od volka. Zgodbe v knjigi so se mi zdele zanimive. Priporočam jih mlajšim učencem, ki jih zanimajo pošastne zgodbe.

Urška Gorišek

Ivan Sivec: NEVERJETNE POČITNICE

Brala sem odlično knjigo, ki mi je bila zelo všeč! S sestro sva se smejala ob vsaki novi stvari, čeprav je ona že srednješolka. Knjigo bi priporočila zares dobrim bralcem iz četrtega razreda ter učencem petega, šestega, tudi sedmega razreda, ki so jim všeč knjige, v katerih se pisatelj rad pošali. Upam, da bo izšlo še več takšnih knjig in da branje ne bo le nedotaknjen konjiček.

Anja Jager

Antoon Krings: PINKA POLONKA**Antoon Krings: ČEBELA ADELA**

Prebrala sem ljubki slikanici z naslovoma Pinka Polonka in Čebela Adela, ki sta primerni za mlajše bralce. Priporočila bi ju prvošolcem in drugošolcem, saj sta napisani z velikimi tiskanimi črkami. Obe zgodbici sta zanimivi, prav tako so zanimive ilustracije.

Pinko Polonko začara hudobna čarovnica, da postane grda in nagajiva porednica. Na srečo je konec dober, saj se neke noči pojavi vila, ki reši Pinko Polonko.

Čebela Adela je pridna in dobra delavka. Nekega dne ugotovi, da ji je nekdo pojedel zaloge medu. To je bil kdo drug kot palček. Adela se razjezi in napodi palčka iz hiše. Ostanjejo ji palčkova

ošiljena kapica, njegovi dragoceni čevlji in zvonček, ki ji je zelo všeč.

Če sta vas zgodbici pritegnili, pridite v knjižnico in si izposodite slikanici.

Ajda Ilijevec Vodišek

PŠ DEBRO

Pomlad bo prišla, ko se bomo tako zaljubili, da se bo talil sneg

V torek, 13. februarja, smo v Debru odganjali zimo. Zbrale so se pustne šeme, majhne in velike, debele in suhe, strašne in prijazne.

Pustni direndaj se je začel s petjem, z vriskanjem in ropotanjem po šoli. Sprevod se je odpravil iz šole do doma starejših, nadaljeval pot mimo zdravilišča, Thermane, Tuša in spet nazaj v šolo. Izdelovali smo tudi srčke za valentinovo. Kot

pravi Peter Nos, bo pomlad prišla takrat, ko se bomo tako močno zaljubili, da se bo za nami začel taliti sneg. Snega še nismo stalili, smo pa priklicali sonce.

*Pridne čebele s svojim sprevidom in
Lidija Podmenik*

PŠ DEBRO

Pust, pust mastnih ust

Učenci PŠ Debroy so strnili vtise letošnjega pusta.

V torek, 13. februarja, je bil pust. Jaz sem predstavljal Miki Miško. Učenci od 1. do 3. razreda smo šli po šoli in obiskali vse razrede, knjižnico in zbornico. Potem smo odšli v dom starejših, kjer so nas pogostili z bonboni in s čajem.

Benjamin Lončar

Za pusta sem bila angelček. Kot maškare smo šli po naši šoli. Obiskali smo vse učenke, učence, učiteljice, učitelje in knjižničarko. Šli smo tudi v dom starejših. Peli smo veliko pustnih in zimskih pesmic. Potem so nas pogostili s čajem in z bonboni. Šli smo mimo Thermane čez most, nato proti Jagočam in spet čez most nazaj v šolo. Potem smo gledali film.

Klara Gradič

Letos sem bila našemljena v glavno junakinjo iz »Soy Lune«. Obiskali smo celo debrsko šolo, nato smo šli v dom starejših. Naredili smo sprehod ob Savinji do Jagoč in potem smo prišli v šolo.

Aneja Tovornik

Za pusta sem bil pirat. Učenci 1., 2. in 3. razreda smo šli po šoli in v dom starejših. Bil se edini pirat v našem razredu. Imel sem meč, pištolo in daljnogled. V domu smo spili čaj in vzeli po en bonbon. Imel sem se lepo.

David Pinter

Predstavljal sem čarovnico. Učenci prvih treh razredov smo obiskali vse razrede v šoli in ljudi v domu ostarelih. Zapeli smo jim pesmice, potem smo se sladkali z bonboni in s čajem. Šli smo še na daljši sprehod.

Klara Golec

Za pustni torek sem se našemil v vojaka. Hodili smo po šoli in nato šli v dom za starejše. Od tam smo šli na daljši sprehod mimo zdravilišča nazaj v šolo. V šoli sem se igral s sošolci.

Nik Ulaga

Jaz sem bil na pustni torek oblečen v duha. Učenci 1., 2. in 3. razreda smo se sprehodili po celi šoli Debroy. Potem smo šli v dom starejših, kjer smo peli pesmice. Za nagrado smo dobili bonbone in čaj. Potem smo šli mimo Thermane nazaj v šolo.

Miha Leskošek

V torek, 13. februarja, je bil pust. Bil sem zapornik. S seboj sem imel plastične lisice. Vsak je bil drugače našemljen. Šli smo v dom starejših, kjer smo peli pesmice. Potem so nam dali bonbone in čaj. Mimo Thermane smo šli nazaj v šolo. Bili smo pohvaljeni. Dobili smo čokoladne kroglice in bonbone in smo gledali risanke.

Anže Belej

Thermane čez most na drugo stran Savinje, nato proti Jagočam, spet čez most in v šolo. Zelo sem se zabavala, najbolj pa takrat, ko sem bila v podaljšanem bivanju.

Nace Pirnat

Za pusta sem bila Elsa. Učenci 1., 2. in 3. razreda smo šli po celi šoli Debro. Tudi dom starejših smo obiskali in zapeli pesmice. Dobili smo bonbone in čaj. Šli smo mimo

Sara Vrhovšek

Za maškare sem bila snežna kraljica. Šli smo v dom za ostarele, kjer so nas pogostili z bonboni in s čajem. Šli smo mimo Thermane. Za malico smo imeli krofe z marmelado.

Lia Lazar – Krajnc

Za maškare sem bila tarantela. Šli smo po šoli do vsakega razreda. Potem smo odšli v dom starejših in zapeli nekaj pesmi. Dali so nam bonbone in čaj. Šli smo mimo Thermane na bližnji most in spet zapeli nekaj pesmic. Potem smo se vrnili v šolo in gledali film Dvojne počitnice.

Sara Salobir

Za pusta sem bil okostnjak. Učenci 1., 2. in 3. razreda smo šli po celi šoli v Debru, nato smo se oblekli in šli na sprehod. Prišli smo v dom starejših in skupaj zapeli veliko pesmic. Potem so nam dali čaj in bonbone. Šli smo naprej, mimo Thermaninega mosta proti Jagočam in nato nazaj v šolo na kosilo.

Matic Degen

V torek, 13. februarja, smo se oblekli v kostume, ker je bil pust. Jaz sem se oblekla v princeso. Učenci prvih treh razredov smo šli v dom starejših, potem pa mimo Tuša v šolo. Po poti smo se s sošolci Anejo, Lio in Benijem kepali. V podaljšanem bivanju smo šli v telovadnico.

Zala Kajtna Požnenel

Za pusta sem predstavljal policista. Moja oprema so bili klobuk, pištola, značka, lisice in piščal. Učenci prvih treh razredov smo šli po šoli. Potem smo šli v dom starejših. Tam so nas pogostili s čajem in z bonboni. Nato smo šli na daljši sprehod mimo Thermane nazaj do šole.

Janez Terbovc

Za pusta sem bila leopard. Šli smo v dom upokoencev. Pogostili so nas z bonboni in s čajem. Videla sem mamico, ki je bila Pika Nogavička. Petra je bila tudi leopard. Šli smo mimo Thermane spet v šolo. Ko smo šli proti Jagočam, smo videli fanta, ki je smučal. Bilo je super. Šli smo tudi v telovadnico.

Tereza Podkoritnik

Na pustni torek smo šli po šoli in v dom starejših. Peli smo pesmi in se zabavali, imeli smo se zelo dobro. Bil sem kavboj in igrali smo se s pištolami. Na koncu smo še gledali risanko.

Domen Leskovar

Za pusta sem bil vojak. Imel sem dve pištoli, »voki-toki«, masko in čelado. V pustni povorki smo odšli po šoli in v dom starejših. Tam smo dobili bonbone. Nato smo šli čez Thermanin most in proti Jagočam. V šoli smo gledali film in pouka je bilo konec.

Jakob Pentek

V torek sem bil klovn. Šli smo po šoli, v dom za ostarele in mimo trgovine Tuš nazaj v šolo.

Luka Zalokar

Letos sem bila za pusta pikapolonica. Šli smo po celi šoli in peli. Nato smo se peš odpravili v dom starejših. Tam so nas pogostili z bonboni in s čajem. Sprehodili smo se mimo Thermane nazaj v šolo. Imela sem se krasno.

Tinkara Weber Zupanc

V torek, 13. februarja, to je za pusta, sem bil James Bond. Imel sem lepo obleko, klobuk in pištolo. Šli smo po šoli in nato v dom ostarelih. Potem smo šli na dolg sprehod mimo Thermane nazaj v šolo.

Tai Lapornik

Za maskare sem bil letos zombi. Ko sem prišel v šolo, smo šli v povorki po šoli. Obiskali smo ljudi v domu starejših, nato pa šli mimo Thermane Laško, čez most proti Jagočam in spet čez most nazaj do šole. V domu starejših smo dobili veliko bonbonov. Ta dan je bil super.

Bine Zupanc

Foto: Matija Slapšak

PŠ ŠENTRUPERT

Nikogar ni bilo v šolo

Le kaj se je zgodilo na 13. februarja v šoli v Šentrupertu?

Ne boste verjeli. Učencev in učiteljic sploh ni bilo v šolo. V razredu so navihano sedeli kavbojci, čarobne vile, metuljčki, čudovite princese, indijanke, pisani klovn, batmani, čarovnice, vojaki, okostnjaki, tigri in še in še. Namesto

učiteljic so prišle gospa pikapolonica in sončnica ter žena legendarnega Zorra – Zorica. Zorica je svoje otroke popeljala v sosednje razrede, vrtec in kuhinjo k naši kuharici Minki in Zvonki.

*Kolektiv
PŠ Šentrupert*

MŠ LAŠKO

Pustno rajanje

Kot se za pustno rajanje spodobi, smo v torek, 13. februarja, vstopili v šolo malce drugače.

V šolskih klopih so sedeli princeske, Indijanci, kavbojci, čarovnice, varuhinje gozda, ninje in ostale maškare. Tudi učiteljice so zamenjale vilinke, klovnese, Indijanke ... Maske so se predstavile, vsi smo zaplesali in se veselili, odločeni, da z glasnim rajanjem preženemo

starko zimo. Sledil je pustni sprevod po Laškem, kjer tudi ni manjkalo glasnega prepevanja. Ob veselem razpoloženju učencev in učiteljev smo zaključili tehnični pustni dan z lepimi spoznanji in zabavnimi doživetji.

Daniela Čalušič

Žiga Poljšak